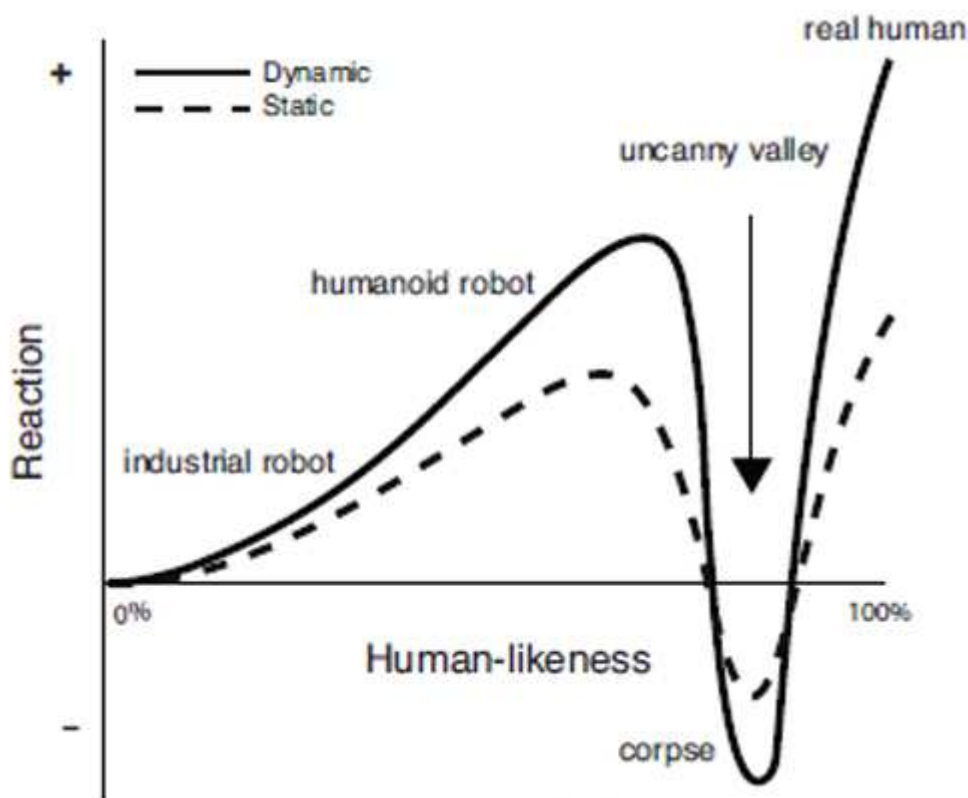

WELKOM IN DE GRIEZELIGE VALLEI

Tijdens de Fontys open dagen reden in sommige gebouwen robots rond. Kleine, schattige exemplaren, zoals Pepper, met grote ogen die de nieuwe studenten aanstaarden. De bedoeling was, uiteraard, om te laten zien hoe technologisch geavanceerd Fontys wel niet is.

En hoe leuk!

Wij vinden robots namelijk meestal leuk. Hoe meer ze op ons lijken, met oogjes en armpjes, hoe leuker we ze vinden. Tot ze teveel op ons lijken, dan vinden we ze ineens hartstikke eng. De Japanse robotprofessor Masahiro Mori noemde dit de griezelige vallei. The uncanny valley.

Het idee is simpel. Robots die heel erg op mensen lijken, maar net niet, die vinden we eng. Griezellig. Iets klopt er niet. Ze doen ons denken aan de dood. Pas wanneer de robots nog meer op mensen gaan lijken, zodat we het verschil niet meer kunnen zien, vinden we ze weer leuk. Maar ja, maak maar eens robot die precies op een mens lijkt.

Maar er is hulp uit onverwachte hoek voor robotontwerpers. Mensen die meer en meer op robots gaan lijken. Mensen die teveel botox hebben gebruikt. Strakke voorhoofden, uitdrukkingsloze gezichten, opgeblazen lippen. Die

vinden we nu soms eng, maar het went. En hoe meer het went, hoe minder diep de griezelige vallei. Kortom, botoxgebruikers maken het werk van robotontwerpers de komende jaren net iets makkelijker.

In de tussentijd adviseer ik instituten tijdens Open Dagen gewoon gebruik te blijven maken van schattige robots.

En het aantal docenten met botox-injecties tot een minimum te beperken.